

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) NR 625/2014**z dnia 13 marca 2014 r.****uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w drodze regulacyjnych standardów technicznych określających wymogi dla instytucji inwestujących, instytucji sponsorujących, pierwotnych kredytodawców oraz instytucji inicjujących w odniesieniu do ekspozycji z tytułu przeniesionego ryzyka kredytowego****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 410 ust. 2, a także mając na uwadze, co następuje:

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Utrzymywanie udziału gospodarczego ma na celu dostosowanie interesów między stronami odpowiednio przenoszącymi i przyjmującymi ryzyko kredytowe z tytułu sekurytyzowanych ekspozycji. W przypadku gdy podmiot sekurytyzuje własne zobowiązania, dostosowanie interesów dokonuje się automatycznie, niezależnie od tego, czy dłużnik końcowy zabezpiecza swój dług. Jeżeli jasne jest, że ryzyko kredytowe pozostaje po stronie jednostki inicjującej, utrzymywanie udziałów przez tę jednostkę nie jest konieczne i nie poprawi wcześniejszej pozycji.
- (2) Właściwe jest wyjaśnienie przypadków, w których uznaje się, że ekspozycja z tytułu przeniesionego ryzyka kredytowego występuje w związku z pewnymi określonymi przypadkami, w których instytucje niebędące jednostkami inicjującymi, jednostkami sponsorującymi lub pierwotnymi kredytodawcami mogą stać się narażone na ryzyko kredytowe z tytułu pozycji sekurytyzacyjnej, w tym w przypadkach gdy instytucje pełnią rolę kontrahenta instrumentu pochodnego w ramach transakcji sekurytyzacyjnej, kontrahenta zapewniającego zabezpieczenie w ramach transakcji sekurytyzacyjnej, dostawcy instrumentu wsparcia płynności w ramach transakcji oraz w przypadku gdy instytucje posiadają pozycje sekurytyzacyjne ujęte w portfelu handlowym w kontekście działalności animatora rynku.
- (3) W ramach transakcji resekurytyzacji transfer ryzyka kredytowego występuje na poziomie pierwszej sekurytyzacji aktywów i na drugim „przekształconym” poziomie transakcji. Dwa poziomy transakcji i dwa odpowiadające im przypadki transferu ryzyka kredytowego są niezależne względem wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu. Na każdym poziomie transakcji instytucje, które stają się narażone na przeniesione ryzyko kredytowe na danym poziomie, powinny zapewnić utrzymywanie udziału gospodarczego netto i należytą staranność. W związku z tym, jeżeli instytucja staje się narażona tylko względem drugiego „przekształconego” poziomu transakcji, wymogi dotyczące utrzymywania udziału gospodarczego netto i należytej staranności mają zastosowanie tylko do przedmiotowej instytucji w odniesieniu do drugiego poziomu transakcji. W ramach tej samej transakcji resekurytyzacji wspomniane instytucje, które stały się narażone względem pierwszego poziomu sekurytyzacji aktywów, powinny spełniać wymogi zatrzymania ekspozycji i należytej staranności w odniesieniu do pierwszego poziomu sekurytyzacji aktywów.
- (4) Właściwe jest doprecyzowanie stosowania zobowiązania do zatrzymania, w tym zgodności w przypadkach, gdy istnieje wiele jednostek inicjujących, jednostek sponsorujących lub pierwotnych kredytodawców, szczegółowych informacji na temat różnych opcji utrzymywania, sposobów monitorowania wymogu zatrzymania ekspozycji w momencie początkowym i w sposób stały oraz sposobu stosowania zwolnień.
- (5) W art. 405 ust. 1 lit. a)–e) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 określono różne opcje, na podstawie których można spełnić wymóg utrzymywania udziału. Niniejsze rozporządzenie szczegółowo wyjaśnia sposoby spełnienia każdej z tych opcji.
- (6) Utrzymywanie udziału można osiągnąć poprzez syntetyczną lub warunkową formę utrzymywania, o ile takie metody są w pełni zgodne z jedną z opcji określonych w art. 405 ust. 1 lit. a)–e) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, z którymi można zrównać syntetyczną lub warunkową formę utrzymywania, oraz o ile zapewniono zgodność z wymogami dotyczącymi ujawniania informacji.
- (7) Zabezpieczenie lub sprzedaż utrzymywanego udziału są zakazane, jeżeli takie techniki podważają cel wymogu zatrzymania ekspozycji, co wskazuje że mogą one być dopuszczone, jeżeli nie zabezpieczają podmiotu utrzymującego przed ryzykiem kredytowym z tytułu utrzymywanych pozycji sekurytyzacyjnych ani zatrzymywanych ekspozycji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1.

- (8) W celu zagwarantowania stałego utrzymywania udziału gospodarczego netto instytucje powinny zapewnić, aby w programie sekurytyzacyjnym nie było żadnego wbudowanego mechanizmu, za pomocą którego minimalny wymóg zatrzymania ekspozycji w momencie początkowym koniecznie obniżałby się szybciej niż przekazywane udziały. Podobnie utrzymywanych udziałów nie należy traktować priorytetowo pod względem przepływów pieniężnych w celu preferencyjnego skorzystania ze spłaty lub amortyzacji tak, że spadłyby poniżej 5 % ciągłej wartości nominalnej sprzedawanych transz lub sekurytyzowanych ekspozycji. Ponadto wsparcie jakości kredytowej dostarczane instytucjom przyjmującym ekspozycję z tytułu pozycji sekurytyzacyjnej nie powinno zmniejszać się nieproporcjonalnie w stosunku do stopy spłaty ekspozycji bazowych.
- (9) Instytucje powinny mieć możliwość korzystać z modeli finansowych opracowanych przez osoby trzecie, inne niż zewnętrzne instytucje oceny wiarygodności kredytowej (ECAI), by zmniejszyć obciążenie administracyjne i koszty przestrzegania przepisów na potrzeby spełnienia wymogów należytej staranności. Instytucje powinny korzystać z modeli finansowych osób trzecich jedynie, gdy przed dokonaniem inwestycji dołożyły należytych starań w celu walidacji istotnych założeń modelu i jego struktury oraz poznania metod, założeń i wyników takich modeli.
- (10) Kluczowe jest dalsze doprecyzowanie częstotliwości, z jaką instytucje powinny kontrolować swoją zgodność z wymogami należytej staranności, sposobów oceny stosowności wykorzystywania różnych polityk i procedur dotyczących portfela handlowego i portfela niehandlowego, sposobów oceny zgodności, gdy pozycje dotyczą korelacyjnego portfela handlowego, oraz wyjaśnienie niektórych terminów na podstawie art. 406 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, takich jak „charakterystyka ryzyka” i „cechy strukturalne”.
- (11) Na mocy art. 14 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 nie należy uznawać, że podmioty mające siedzibę w państwach trzecich, które są objęte konsolidacją zgodnie z art. 18 wspomnianego rozporządzenia, ale które nie wchodzą bezpośrednio w zakres zastosowania dodatkowej wagi ryzyka, w ograniczonych okolicznościach, takich jak w przypadku ekspozycji utrzymywanych w portfelu handlowym do celu działalności animatora rynku, naruszają przepisy art. 405 wspomnianego rozporządzenia. Nie należy uważać, że instytucje naruszają przepisy przedmiotowego artykułu w przypadku, gdy takie ekspozycje lub pozycje ujęte w portfelu handlowym nie są istotne ani nie stanowią nieproporcjonalnego udziału w działalności handlowej, pod warunkiem że posiadana jest dogłębna wiedza na temat ekspozycji lub pozycji oraz pod warunkiem że wdrożono formalne zasady polityki i procedury, które są odpowiednie i proporcjonalne do ogólnego profilu ryzyka przedmiotowego podmiotu i grupy.
- (12) Ujawnienie informacji po raz pierwszy i stałe ujawnianie inwestorom informacji na temat poziomu zobowiązania do zatrzymania oraz wszystkich istotnych danych, w tym danych na temat jakości kredytowej i wyników ekspozycji bazowych, jest konieczne do przeprowadzenia skutecznej analizy due diligence pozycji sekurytyzacyjnych. Ujawnione dane powinny obejmować szczegółowe informacje na temat tożsamości podmiotu utrzymującego, wybranej opcji utrzymywania oraz pierwotnego i stałego zobowiązania do utrzymywania udziału gospodarczego. W przypadku gdy mają zastosowanie zwolnienia, o których mowa w art. 405 ust. 3 i 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, należy wyraźnie ujawnić informacje na temat sekurytyzowanych ekspozycji, w których wymóg zatrzymania ekspozycji nie ma zastosowania, oraz należy podać powód braku zastosowania.
- (13) Podstawę niniejszego rozporządzenia stanowi projekt regulacyjnych standardów technicznych przedstawiony Komisji przez Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego).
- (14) Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) zorganizował otwarte konsultacje społeczne na temat projektu regulacyjnych standardów technicznych, które stanowią podstawę niniejszego rozporządzenia, dokonał analizy potencjalnych powiązanych kosztów i korzyści oraz zwrócił się o wydanie opinii przez Bankową Grupę Interesariuszy ustanowioną zgodnie z art. 37 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010⁽¹⁾,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

DEFINICJE I EKSPOZYCJA NA RYZYKO Z TYTUŁU SEKURTYZACJI

Artykuł 1

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „podmiot utrzymujący” oznacza podmiot pełniący rolę jednostki inicjującej, jednostki sponsorującej lub pierwotnego kredytodawcy, który utrzymuje udział gospodarczy netto w sekurytyzacji zgodnie z art. 405 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- b) „syntetyczna forma utrzymywania” oznacza utrzymywanie udziału gospodarczego poprzez wykorzystywanie instrumentów pochodnych;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

- c) „warunkowa forma utrzymywania” oznacza utrzymywanie udziału gospodarczego poprzez wykorzystywanie gwarancji, akredytyw i innych podobnych form wsparcia jakości kredytowej zapewniającej natychmiastowe egzekwowanie wymogów zatrzymania ekspozycji;
- d) „transza wertykalna” oznacza transzę, która proporcjonalnie naraża posiadacza transzy na ryzyko kredytowe z tytułu każdej wyemitowanej transzy w ramach transakcji sekurytyzacyjnej.

ROZDZIAŁ II

EKSPOZYCJA NA RYZYKO KREDYTOWE Z TYTUŁU POZYCJI SEKURYTYZACYJNEJ

Artykuł 2

Poszczególne przypadki ekspozycji na ryzyko kredytowe z tytułu pozycji sekurytyzacyjnej

1. W przypadku gdy dana instytucja pełni rolę kontrahenta kredytowych instrumentów pochodnych, kontrahenta zapewniającego zabezpieczenie lub dostawcy instrumentu wsparcia płynności w odniesieniu do transakcji sekurytyzacyjnej, uznaje się, że staje się ona narażona na ryzyko kredytowe z tytułu pozycji sekurytyzacyjnej, jeżeli instrument pochodny, zabezpieczenie lub instrument wsparcia płynności przyjmuje ryzyko kredytowe sekurytyzowanych ekspozycji lub pozycji sekurytyzacyjnych.
2. Do celów art. 405 i 406 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, w przypadku gdy instrument wsparcia płynności spełnia warunki określone w art. 255 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia, nie uznaje się, aby dostawca wsparcia płynności stawał się narażony na ryzyko kredytowe z tytułu pozycji sekurytyzacyjnej.
3. W kontekście resekurytyzacji o więcej niż jednym poziomie lub sekurytyzacji z wieloma odrębnymi transakcjami bazowymi, uznaje się, że dana instytucja staje się narażona na ryzyko kredytowe jedynie z tytułu danej pozycji sekurytyzacyjnej lub transakcji, w odniesieniu do której przyjmuje ekspozycję.
4. Zgodnie z art. 14 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 nie uznaje się, że instytucje naruszają przepisy art. 405 wspomnianego rozporządzenia na zasadzie skonsolidowanej, o ile spełnione są poniższe warunki:
 - a) podmiot będący posiadaczem pozycji sekurytyzacyjnych ma siedzibę w państwie trzecim i stanowi część skonsolidowanej grupy zgodnie z art. 18 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - b) pozycje sekurytyzacyjne są ujęte w portfelu handlowym podmiotu, o którym mowa w lit. a), do celów działalności animatora rynku;
 - c) pozycje sekurytyzacyjne nie są istotne w odniesieniu do ogólnego profilu ryzyka portfela handlowego grupy, o której mowa w lit. a), i nie stanowią nieproporcjonalnego udziału w działalności handlowej grupy.

ROZDZIAŁ III

UTRZYMYWANIE UDZIAŁU GOSPODARCZEGO NETTO

Artykuł 3

Podmioty utrzymujące istotny udział gospodarczy netto

1. Utrzymywany istotny udział gospodarczy nie jest dzielony między różne rodzaje podmiotów utrzymujących. Każdy z następujących podmiotów w całości spełnia wymóg utrzymywania istotnego udziału gospodarczego:
 - a) jednostka lub wiele jednostek inicjujących;
 - b) jednostka lub wiele jednostek sponsorujących;
 - c) pierwotny kredytodawca lub wielu pierwotnych kredytodawców.
2. W przypadku gdy sekurytyzowane ekspozycje są tworzone przez wiele jednostek inicjujących, wymóg zatrzymania ekspozycji spełnia każda jednostka inicjująca w stosunku proporcjonalnym do wszystkich sekurytyzowanych ekspozycji, w odniesieniu do których jest ona jednostką inicjującą.
3. W przypadku gdy sekurytyzowane ekspozycje są tworzone przez wielu pierwotnych kredytodawców, wymóg zatrzymania ekspozycji spełnia każdy pierwotny kredytodawca w stosunku proporcjonalnym do wszystkich sekurytyzowanych ekspozycji, w odniesieniu do których jest on pierwotnym kredytodawcą.

4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 i 3, jeżeli sekurytyzowane ekspozycje są tworzone przez wiele jednostek inicjujących lub pierwotnych kredytodawców, wymóg zatrzymania ekspozycji może być w całości spełniony przez jedną jednostkę inicjującą lub pierwotnego kredytodawcę, pod warunkiem że każdy z nich spełnia następujące warunki:

- a) jednostka inicjująca lub pierwotny kredytodawca ustanowili określony program lub program sekurytyzacyjny i zarządzają nim;
- b) jednostka inicjująca lub pierwotny kredytodawca ustanowili określony program lub program sekurytyzacyjny i przekazali ponad 50 % wszystkich sekurytyzowanych ekspozycji.

5. Jeżeli sekurytyzowane ekspozycje były sponsorowane przez wiele jednostek sponsorujących, wymóg zatrzymania ekspozycji spełniają następujące jednostki:

- a) jednostka sponsorująca, której udział gospodarczy jest dostosowany do inwestorów w najodpowiedniejszy sposób, zgodnie z uzgodnieniami wielu jednostek sponsorujących na podstawie obiektywnych kryteriów obejmujących struktury opłat, zaangażowanie w ustanowienie programu sekurytyzacyjnego i zarządzanie nim oraz ekspozycję na ryzyko kredytowe sekurytyzacji;
- b) każda jednostka sponsorująca proporcjonalnie w stosunku do liczby jednostek sponsorujących.

Artykuł 4

Spełnienie wymogu zatrzymania ekspozycji w drodze syntetycznej lub warunkowej formy utrzymywania

1. Wymóg zatrzymania ekspozycji można spełnić w sposób równoważny jednej z opcji określonych w art. 405 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 575/2013 w drodze syntetycznej lub warunkowej formy utrzymywania, jeżeli spełnione są następujące warunki:

- a) zatrzymana kwota jest co najmniej równa wymogowi w ramach opcji, z którą można zrównać syntetyczną lub warunkową formę zatrzymania;
- b) podmiot utrzymujący wyraźnie ujawnił, że będzie stale utrzymywać istotny udział gospodarczy netto w taki sposób, podając również szczegółowe informacje na temat formy utrzymywania, metod stosowanych do jego określenia oraz jego równoważności z jedną ze wspomnianych opcji.

2. W przypadku gdy podmiot inny niż instytucja kredytowa zdefiniowana w art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 pełni rolę podmiotu utrzymującego na zasadzie syntetycznej lub warunkowej formy utrzymywania, udział utrzymywany na zasadzie syntetycznej lub warunkowej jest w całości zabezpieczony gotówką i utrzymywany na zasadzie wydzielonej jako fundusze „klientów”, o których mowa w art. 13 ust. 8 dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾.

Artykuł 5

Opcja utrzymywania a): utrzymywanie proporcjonalne w ramach każdej transzy sprzedanej lub przekazanej inwestorom

1. Utrzymywanie nie mniej niż 5 % wartości nominalnej każdej transzy sprzedanej lub przekazanej inwestorom, o którym mowa w art. 405 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, można również osiągnąć poprzez:

- a) utrzymywanie co najmniej 5 % wartości nominalnej każdej sekurytyzowanej ekspozycji, pod warunkiem że stopień uprzywilejowania ryzyka kredytowego z tytułu takich ekspozycji jest równy lub niższy od stopnia ryzyka kredytowego sekurytyzowanego z tytułu tych samych ekspozycji. W przypadku sekurytyzacji odnawialnej zdefiniowanej w art. 242 pkt 13 rozporządzenia (UE) 575/2013 następuje to poprzez utrzymywanie udziału jednostki inicjującej, przyjmując, że udział jednostki inicjującej wynosił co najmniej 5 % wartości nominalnej każdej sekurytyzowanej ekspozycji, a jego stopień uprzywilejowania był równy lub niższy od stopnia ryzyka kredytowego sekurytyzowanego z tytułu tych samych ekspozycji;
- b) dostarczenie w kontekście programu ABCP instrumentu wsparcia płynności, który może być uprzywilejowany w kaskadowych progach kontraktu, w przypadku gdy spełnione są następujące warunki:
 - (i) instrument wsparcia płynności pokrywa 100 % ryzyka kredytowego z tytułu sekurytyzowanych ekspozycji;
 - (ii) instrument wsparcia płynności pokrywa ryzyko kredytowe, dopóki podmiot utrzymujący musi utrzymywać udział gospodarczy za pomocą takiego instrumentu wsparcia płynności w odniesieniu do stosownej pozycji sekurytyzacyjnej;

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniająca dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. L 145 z 30.4.2004, s. 1).

- (iii) jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub pierwotny kredytodawca dostarcza instrument wsparcia płynności w ramach transakcji sekurytyzacyjnej;
 - (iv) instytucji, która staje się narażona z tytułu takiej sekurytyzacji, udzielono dostępu do odpowiednich informacji umożliwiających zweryfikowanie spełniania przepisów pkt (i), (ii) i (iii);
- c) utrzymywanie transzy wertykalnej, której wartość nominalna jest nie mniejsza niż 5 % łącznej wartości nominalnej wszystkich wyemitowanych transz papierów dłużnych.

Artykuł 6

Opcja utrzymywania b): utrzymywanie udziału jednostki inicjującej w odniesieniu do ekspozycji odnawialnych

Utrzymywanie, o którym mowa w art. 405 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 575/2013, można osiągnąć poprzez utrzymywanie co najmniej 5 % wartości nominalnej każdej z sekurytyzowanych ekspozycji, pod warunkiem że stopień uprzywilejowania utrzymywanego ryzyka kredytowego z tytułu takich ekspozycji jest równy lub niższy od stopnia ryzyka kredytowego sekurytyzowanego z tytułu tych samych ekspozycji.

Artykuł 7

Opcja utrzymywania c): utrzymywanie losowo wybranych ekspozycji

1. Pula co najmniej 100 potencjalnych sekurytyzowanych ekspozycji, z której losowo wybiera się utrzymywane i sekurytyzowane ekspozycje, o której mowa w art. 405 ust. 1 akapit drugi lit. c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, jest wystarczająco różnorodna, aby uniknąć nadmiernej koncentracji utrzymywanego udziału. Przygotowując się do procesu wyboru, podmiot utrzymujący bierze pod uwagę czynniki ilościowe i jakościowe w celu zapewnienia, aby rozróżnienie między zatrzymywanymi i sekurytyzowanymi ekspozycjami w możliwie największym stopniu było rzeczywiście losowe. Podczas wyboru w stosownych przypadkach podmiot utrzymujący losowo wybrane ekspozycje bierze pod uwagę takie czynniki, jak rok emisji, rodzaj produktu, lokalizacja geograficzna, moment początkowy, termin zapadalności, współczynnik pokrycia należności zabezpieczeniem, rodzaj własności, sektor przemysłu oraz saldo niespłaconych kredytów.
2. Podmiot utrzymujący nie wyznacza różnych pojedynczych ekspozycji jako ekspozycji zatrzymanych w momentach rozłożonych w czasie, chyba że jest to niezbędne do spełnienia wymogu zatrzymania ekspozycji w stosunku do sekurytyzacji, w której sekurytyzowane ekspozycje ulegają wahaniom w czasie z powodu dodawania nowych ekspozycji do sekurytyzacji lub z powodu zmian na poziomie indywidualnych sekurytyzowanych ekspozycji.

Artykuł 8

Opcja utrzymywania d): utrzymywanie transzy pierwszej straty

1. Utrzymywanie transzy pierwszej straty zgodnie z art. 405 ust. 1 akapit drugi lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 realizuje się za pomocą pozycji stanowiących pozycje bilansowe lub pozycje pozabilansowe i można je zrealizować również za pomocą każdego z następujących działań:
 - a) przedstawienia warunkowej formy utrzymywania, o której mowa w art. 1 ust. 1 lit. c), lub instrumentu wsparcia płynności w kontekście programu ABCP, która spełnia następujące kryteria:
 - (i) pokrywa co najmniej 5 % wartości nominalnej sekurytyzowanych ekspozycji;
 - (ii) stanowi pozycję pierwszej straty w odniesieniu do danej sekurytyzacji;
 - (iii) pokrywa ryzyko kredytowe przez cały czas trwania zobowiązania do zatrzymania;
 - (iv) zapewnia je jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub pierwotny kredytodawca w ramach sekurytyzacji;
 - (v) instytucji, która staje się narażona z tytułu takiej sekurytyzacji, udzielono dostępu do odpowiednich informacji umożliwiających zweryfikowanie spełniania przepisów ppkt (i), (ii), (iii) i (iv);
 - b) nadzabezpieczenia, jako formy wsparcia jakości kredytowej, jeżeli takie nadzabezpieczenie pełni rolę utrzymywania „pierwszej straty” w wysokości nie mniejszej niż 5 % wartości nominalnej transz emitowanych w ramach danej sekurytyzacji.
2. W przypadku gdy transza pierwszej straty przewyższa 5 % wartości nominalnej sekurytyzowanych ekspozycji, podmiot utrzymujący może utrzymywać jedynie część takiej transzy pierwszej straty, jeżeli wspomniana część jest równoważna co najmniej 5 % wartości nominalnej sekurytyzowanych ekspozycji.

3. Do celów spełnienia wymogu zatrzymania ryzyka na poziomie programu sekurytyzacyjnego instytucje nie biorą pod uwagę istnienia transakcji leżących u podstaw, w których jednostki inicjujące lub pierwotni kredytodawcy utrzymują ekspozycję pierwszej straty na poziomie określonym dla transakcji.

Artykuł 9

Opcja utrzymywania e): utrzymanie pierwszej straty w każdej sekurytyzowanej ekspozycji

1. Utrzymanie ekspozycji pierwszej straty na poziomie każdej sekurytyzowanej ekspozycji zgodnie z art. 405 ust. 1 akapit drugi lit. e) stosuje się tak, aby utrzymywane ryzyko kredytowe zawsze było niższe od ryzyka kredytowego poddanego sekurytyzacji z tytułu tych samych ekspozycji.

2. Utrzymywanie, o którym mowa w ust. 1, można zrealizować poprzez sprzedaż według zdyskontowanej wartości ekspozycji bazowych przez jednostkę inicjującą lub pierwotnego kredytodawcę, gdy kwota dyskonta wynosi nie mniej niż 5 % wartości nominalnej każdej ekspozycji i jeżeli zdyskontowana kwota sprzedaży podlega refundacji na rzecz jednostki inicjującej lub pierwotnego kredytodawcy, jeżeli nie jest absorbowana przez straty związane z ryzykiem kredytowym powiązanych z sekurytyzowanymi ekspozycjami.

Artykuł 10

Obliczanie poziomu utrzymania

1. W przypadku obliczania poziomu utrzymania udziału gospodarczego netto stosuje się następujące kryteria:

- a) moment początkowy uważa się za moment sekurytyzacji ekspozycji po raz pierwszy;
- b) obliczanie poziomu utrzymania opiera się na wartościach nominalnych i nie należy brać pod uwagę ceny nabycia aktywów;
- c) „marża nadwyżkowa” zdefiniowana w art. 242 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 nie jest brana pod uwagę przy obliczaniu udziału gospodarczego netto podmiotu utrzymującego;
- d) tę samą opcję utrzymywania i metody stosuje się do obliczania udziału gospodarczego netto w czasie trwania transakcji sekurytyzacyjnej, chyba że wyjątkowe okoliczności wymagają wprowadzenia zmiany i nie wykorzystuje się jej jako środka mającego na celu obniżenie kwoty utrzymwanego udziału gospodarczego.

2. W uzupełnieniu do kryteriów określonych w ust. 1 nie uznaje się, że amortyzacja zatrzymania poprzez podział przepływów pieniężnych lub poprzez podział strat, które w rezultacie obniżają poziom zatrzymania w czasie, wpływa na spełnienie wymogu zatrzymania ekspozycji, pod warunkiem że nie ma wbudowanego mechanizmu, za pomocą którego utrzymywany udział w momencie początkowym obniżałby się szybciej niż przekazywane udziały. Nie wymaga się, aby podmiot utrzymujący nieustannie uzupełniał lub dostosowywał swój utrzymywany udział na poziomie co najmniej 5 %, ponieważ straty są realizowane z tytułu jego ekspozycji lub są dzielone w odniesieniu do jego utrzymywanej pozycji.

Artykuł 11

Obliczanie zatrzymania niewykorzystanych kwot z tytułu ekspozycji w formie instrumentów kredytowych

Obliczanie udziału gospodarczego netto, jaki ma być utrzymywany z tytułu instrumentów kredytowych, w tym kart kredytowych, opiera się jedynie na kwotach już wykorzystanych, zrealizowanych lub otrzymanych i jest dostosowywane zgodnie ze zmianami wspomnianych kwot.

Artykuł 12

Zakaz zabezpieczania lub sprzedaży utrzymwanego udziału

1. Obowiązek niestosowania wobec utrzymwanego udziału gospodarczego netto jakichkolwiek metod ograniczenia ryzyka kredytowego, pozycji krótkich lub innych instrumentów zabezpieczających oraz jego sprzedaży, określony w art. 405 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 575/2013, stosuje się z uwzględnieniem celu wymogu zatrzymania ekspozycji oraz biorąc pod uwagę ekonomiczny charakter transakcji. Instrumentów zabezpieczających udziału gospodarczego netto nie uznaje się za zabezpieczenie do celów art. 405 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i mogą być one zatem dopuszczone tylko w przypadku, gdy nie zabezpieczają podmiotu utrzymującego przed ryzykiem kredytowym z tytułu utrzymywanych pozycji sekurytyzacyjnych lub zatrzymanych ekspozycji.

2. Podmiot utrzymujący może wykorzystywać wszelkie zatrzymane ekspozycje lub pozycje sekurytyzacyjne jako zabezpieczenie do celów finansowania zabezpieczonego, o ile takie wykorzystywanie nie powoduje przeniesienia ryzyka kredytowego z tytułu wspomnianych zatrzymanych ekspozycji lub pozycji sekurytyzacyjnych na osobę trzecią.

Artykuł 13

Zwolnienia z przepisów art. 405 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013

Transakcje, o których mowa w art. 405 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, obejmują pozycje sekurytyzacyjne w korelacyjnym portfelu handlowym będące instrumentami referencyjnymi spełniającymi kryteria określone w art. 338 ust. 1 lit. b) wspomnianego rozporządzenia lub kwalifikujące się do włączenia do korelacyjnego portfela handlowego.

Artykuł 14

Zatrzymanie na zasadzie skonsolidowanej

Instytucja spełniająca wymóg zatrzymania ekspozycji na podstawie sytuacji skonsolidowanej powiązanej unijnej dominującej instytucji kredytowej, unijnej finansowej spółki holdingowej lub unijnej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej zgodnie z art. 405 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, w przypadku gdy podmiot utrzymujący nie wchodzi już w zakres nadzoru na zasadzie skonsolidowanej, zapewnia przyjęcie ekspozycji z tytułu sekurytyzacji przez jeden lub kilka z pozostałych podmiotów wchodzących w zakres nadzoru na zasadzie skonsolidowanej w celu zapewnienia stałego spełniania wspomnianego wymogu.

ROZDZIAŁ IV

WYMOGI NALEŻYTEJ STARANNOŚCI W ODNIESIENIU DO INSTYTUCJI, KTÓRE STAJĄ SIĘ NARAŻONE NA RYZYKO ZWIĄZANE Z POZYCJĄ SEKURTYZACYJNĄ

Artykuł 15

Outsourcing i inne uwagi ogólne

1. W przypadku braku dostępnych informacji na temat konkretnych ekspozycji, które mają być sekurytyzowane, w tym w przypadku gdy ekspozycje są gromadzone przed ich sekurytyzacją lub jeżeli można je zastąpić istniejącymi sekurytyzacjami odnawialnymi, uznaje się, że dana instytucja spełnia swoje obowiązki dotyczące należytej staranności, o których mowa w art. 406 rozporządzenia (UE) 575/2013, w odniesieniu do każdej z jej poszczególnych pozycji sekurytyzacyjnych na podstawie odpowiednich kryteriów kwalifikowalności takich ekspozycji.

2. W przypadku outsourcing niektórych zadań w ramach procesu spełniania obowiązków określonych w art. 406 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, w tym prowadzenia rejestrów, instytucje, które stają się narażone na ryzyko związane z sekurytyzacją, zachowują pełną kontrolę nad wspomnianym procesem.

Artykuł 16

Specyfikacja charakterystyki ryzyka i cech strukturalnych

1. Charakterystyka ryzyka poszczególnych pozycji sekurytyzacyjnych, o której mowa w art. 406 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, obejmuje następujące najodpowiedniejsze i najistotniejsze cechy charakterystyczne, takie jak:

- a) poziom uprzywilejowania transzy;
- b) profil przepływu pieniężnego;
- c) wszelkie istniejące ratingi kredytowe;
- d) historyczne wyniki podobnych transz;
- e) obowiązki związane z transzami zawarte w dokumentacji dotyczącej sekurytyzacji;
- f) wsparcie jakości kredytowej.

2. Charakterystyka ryzyka ekspozycji stanowiących bazę pozycji sekurytyzacyjnej, o której mowa w art. 406 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, obejmuje najodpowiedniejsze i najistotniejsze cechy charakterystyczne, w tym informacje na temat wyników, o których mowa w art. 406 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia, w odniesieniu do ekspozycji z tytułu hipoteki na nieruchomości mieszkalnej. Instytucje identyfikują odpowiednie i porównywalne wskaźniki analizowania charakterystyki ryzyka z tytułu innych klas aktywów.
3. Dodatkowe cechy strukturalne, o których mowa w art. 406 ust. 1 lit. g) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, obejmują instrumenty pochodne, gwarancje, akredytywy i inne podobne formy wsparcia jakości kredytowej.

Artykuł 17

Częstotliwość kontroli

Instytucje kontrolują zgodność z art. 406 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 po tym, jak przyjmą ekspozycję na pozycje sekurytyzacyjne, co najmniej raz na rok i częściej, gdy tylko dowiedzą się o niewywiązaniu się z obowiązków zawartych w dokumentacji dotyczącej sekurytyzacji lub o znacznej zmianie któregokolwiek z następujących:

- a) cech strukturalnych, które mogą mieć istotny wpływ na dochody z tytułu pozycji sekurytyzacyjnych;
- b) charakterystyki ryzyka pozycji sekurytyzacyjnych i ekspozycji bazowych.

Artykuł 18

Testy warunków skrajnych

1. Testy warunków skrajnych, o których mowa w art. 406 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 575/2013, obejmują wszystkie właściwe pozycje sekurytyzacyjne i są włączone w zakres strategii i procesów dotyczących testów warunków skrajnych przeprowadzanych przez instytucje zgodnie z procesem wewnętrznej oceny adekwatności kapitałowej określonym w art. 73 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE⁽¹⁾.
2. W celu spełniania wymogów dotyczących stosowania testów warunków skrajnych, o których mowa w art. 406 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 575/2013, instytucje mogą korzystać z porównywalnych modeli finansowych opracowanych przez osoby trzecie, w uzupełnieniu do modeli opracowanych przez ECAI, pod warunkiem że instytucje mogą wykazać na żądanie, że przed dokonaniem inwestycji dołożyły należytych starań w celu walidacji istotnych założeń modelu i jego struktury oraz poznania metod, założeń i wyników tych modeli.
3. Podczas przeprowadzania testów warunków skrajnych, o których mowa w art. 406 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, w ramach programu ABCP, o którym mowa w art. 242 ust. 9 wspomnianego rozporządzenia, wspieranego przez instrument wsparcia płynności, który w pełni pokrywa ryzyko kredytowe z tytułu sekurytyzowanych ekspozycji, instytucje mogą przeprowadzać test warunków skrajnych w odniesieniu do wiarygodności kredytowej dostawcy instrumentu wsparcia płynności, zamiast w odniesieniu do ekspozycji sekurytyzowanych.

Artykuł 19

Ekspozycje zaliczone do portfela handlowego i portfela niehandlowego

1. Posiadanie pozycji sekurytyzacyjnej w portfelu odpowiednio handlowym lub niehandlowym samo w sobie nie stanowi wystarczającego uzasadnienia dla stosowania różnych polityk i procedur lub różnej intensywności kontroli w celu spełnienia obowiązków dotyczących należytej staranności, o których mowa w art. 406 rozporządzenia (UE) nr 575/2013. Przy określaniu, czy należy stosować różne polityki i procedury lub różną intensywność kontroli, rozważa się wszystkie czynniki istotnie wpływające na profil ryzyka każdego z portfeli oraz odpowiednich pozycji sekurytyzacyjnych, w tym wielkość pozycji, wpływ na kapitał własny instytucji podczas okresu występowania warunków skrajnych oraz koncentrację ryzyka na jednej konkretnej transakcji, emitencie lub klasie aktywów.
2. Instytucje zapewniają odpowiednie odzwierciedlenie wszelkich znacznych zmian zwiększających profil ryzyka pozycji sekurytyzacyjnych w ich portfelu handlowym i niehandlowym poprzez odpowiednie zmiany w ich procedurach należytej staranności dotyczących wspomnianych pozycji sekurytyzacyjnych. W tym celu instytucje w ramach swoich formalnych polityk i procedur dotyczących portfela handlowego i niehandlowego identyfikują okoliczności powodujące kontrolę wywiązywania się z obowiązków dotyczących należytej staranności.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

Artykuł 20

Pozycje w korelacyjnym portfelu handlowym

Uznaje się, że wypełniono wymogi określone w art. 406 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, jeżeli spełnione są następujące warunki:

- a) pozycje sekurytyzacyjne albo są ujęte w korelacyjnym portfelu handlowym i są instrumentami referencyjnymi, o których mowa w art. 338 ust. 1 lit. b) wspomnianego rozporządzenia, albo kwalifikują się do włączenia w zakres korelacyjnego portfela handlowego;
- b) instytucja spełnia wymogi określone w art. 377 wspomnianego rozporządzenia w odniesieniu do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do jej korelacyjnego portfela handlowego;
- c) podejście przedmiotowej instytucji do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych dla jej korelacyjnego portfela handlowego skutkuje wszechstronną i dogłębną wiedzą na temat profilu ryzyka ich inwestycji w pozycje sekurytyzacyjne;
- d) przedmiotowa instytucja wdrożyła formalne zasady polityki i procedury odpowiednie dla jej korelacyjnego portfela handlowego i proporcjonalne do ogólnego profilu ryzyka jej inwestycji w odpowiadające pozycje sekurytyzowane do celów analizowania i rejestrowania istotnych informacji, o których mowa w art. 406 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

ROZDZIAŁ V

WYMOGI DLA JEDNOSTEK INICJUJĄCYCH, JEDNOSTEK SPONSORUJĄCYCH I PIERWOTNYCH KREDYTODAWCÓW

Artykuł 21

Polityka w zakresie przyznawania kredytu

1. Spełnienie obowiązku, o którym mowa w art. 408 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, przez instytucje inicjujące lub sponsorujące nie oznacza, że rodzaje kredytobiorców i produkty kredytowe muszą być takie same dla ekspozycji sekurytyzowanych i niesekurytyzowanych.
2. W przypadku gdy instytucje sponsorujące i inicjujące same nie były zaangażowane w pierwotne przyznanie kredytu dotyczącego ekspozycji, które mają zostać poddane sekurytyzacji, ani nie podejmują działań w zakresie przyznawania kredytu w odniesieniu do określonych rodzajów ekspozycji, które mają zostać poddane sekurytyzacji, wspomniane instytucje uzyskują wszelkie niezbędne informacje w celu dokonania oceny, czy kryteria stosowane w ramach przyznawania kredytu w odniesieniu do wspomnianych ekspozycji są należyte i ściśle zdefiniowane jako kryteria stosowane do ekspozycji niesekurytyzowanych.

Artykuł 22

Ujawnianie informacji na temat poziomu zobowiązań dotyczących utrzymania udziału gospodarczego netto

1. Na mocy art. 409 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 podmiot utrzymujący ujawnia wobec inwestorów co najmniej następujące informacje dotyczące poziomu jego zobowiązań do utrzymywania udziału gospodarczego netto w sekurytyzacji:
 - a) potwierdzenie tożsamości podmiotu utrzymującego oraz tego, czy utrzymuje on udział jako jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub pierwotny kredytodawca;
 - b) informacje, czy warunki przewidziane w art. 405 ust. 1 akapit drugi lit. a), b), c), d) lub e) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 stosowano do utrzymania udziału gospodarczego netto;
 - c) wszelkie zmiany dotyczące warunku utrzymywania udziału gospodarczego netto, o którym mowa w art. 10 ust. 1 lit. d);
 - d) potwierdzenie poziomu utrzymywania w momencie początkowym oraz zobowiązania do utrzymywania w sposób stały, które odnosi się tylko do kontynuacji wypełniania pierwotnego zobowiązania i nie wymaga danych na temat obecnej wartości nominalnej lub rynkowej ani jakiegokolwiek utraty wartości lub odpisu aktualizującego wartość utrzymywanych udziałów.
2. W przypadku gdy zwolnienia, o których mowa w art. 405 ust. 3 lub 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, mają zastosowanie do transakcji sekurytyzacyjnych, instytucje pełniące rolę jednostek inicjujących, jednostek sponsorujących lub pierwotnych kredytodawców ujawniają informacje na temat zwolnienia mającego zastosowanie do inwestorów.
3. Ujawnienie informacji, o którym mowa w ust. 1 i 2, jest odpowiednio udokumentowane i podane do publicznej wiadomości, oprócz przypadków transakcji dwustronnych lub prywatnych, w których strony uznają niepubliczne ujawnienie za wystarczające. Włączenie oświadczenia o zobowiązaniu do utrzymywania do prospektu emisyjnego papierów wartościowych emitowanych w ramach programu sekurytyzacji uznaje się za odpowiedni sposób spełniania wspomnianego wymogu.

4. Ujawnianie informacji po momencie początkowym jest również potwierdzone z taką samą regularnością, jak częstotliwość sprawozdań dotyczących transakcji: co najmniej raz w roku oraz w każdym przypadku wystąpienia następujących okoliczności:
- w przypadku wystąpienia naruszenia zobowiązania do utrzymywania, o którym mowa w art. 405 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - w przypadku gdy dochody z tytułu pozycji sekurytyzacyjnej lub charakterystyka ryzyka sekurytyzacji lub ekspozycji bazowych uległy znacznym zmianom;
 - w następstwie niewywiązania się z obowiązków zawartych w dokumentacji dotyczącej sekurytyzacji.

Artykuł 23

Ujawnianie istotnych danych

- Jednostki inicjujące, jednostki sponsorujące i pierwotni kredytodawcy zapewniają inwestorom w każdej chwili łatwy dostęp do istotnych danych na mocy art. 409 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, bez nadmiernego obciążenia administracyjnego.
- Odpowiednie ujawnianie danych, o którym mowa w art. 409 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, odbywa się co najmniej raz w roku oraz w następujących okolicznościach:
 - w przypadku gdy dochody z tytułu pozycji sekurytyzacyjnej lub charakterystyka ryzyka sekurytyzacji lub ekspozycji bazowych uległy znacznym zmianom;
 - w następstwie niewywiązania się z obowiązków zawartych w dokumentacji dotyczącej sekurytyzacji.
 - Aby uznać dane za istotne w odniesieniu do poszczególnych ekspozycji bazowych, zasadniczo muszą one zostać przedstawione w ujęciu „kredyt po kredycie”, jednak w niektórych przypadkach przedmiotowe dane można przedstawić w ujęciu zbiorczym. Czynniki, które należy wziąć pod uwagę, oceniając, czy informacje zbiorcze są wystarczające, obejmują granulację puli bazowej oraz kwestię tego, czy zarządzanie ekspozycjami we wspomnianej puli opiera się na samej puli czy jest dokonywane w ujęciu „kredyt po kredycie”.
- Wymóg dotyczący ujawniania informacji podlega wszystkim innym wymogom prawnym lub regulacyjnym mającym zastosowanie do podmiotu utrzymującego.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 24

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 marca 2014 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący